

Chương 669: Thảm Hoạ Công (98) - “Anh Tiêu Rồi”

(Số từ: 3315)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:23 PM 05/01/2024

Khi Luna biến mất, thế giới lại bắt đầu chuyển động.

Khi bầu trời lại trở nên nhiều mây, những hạt mưa lơ lửng trong không khí lại trút xuống mặt đất.

*Whoooooosh!

Tiếng sấm chói tai vang lên và tia chớp lóe lên, trong khi xung quanh, cuộc chiến giữa lũ quái vật và Lực lượng Đồng minh vẫn đang diễn ra ác liệt.

Sâu trong sự hỗn loạn.

Ẩn mình trong cơn mưa xối xả, chiến trường cuối cùng.

Sự tồn tại vượt ra ngoài.

Đó là người duy nhất, ngoài tôi, nhận thấy sự bất thường đột ngột này.

Lament và Lapelt đã biến mất một cách bất ngờ.

“Đúng là một thủ thuật kỳ lạ.”

Chắc hẳn nó nghĩ rằng tôi đã làm gì đó mà không nhận ra rằng thế giới đã dừng lại.

Áo Choàng của Thần Mặt Trời và Thanh Kiếm của Mặt Trăng.

Việc Luna, hiện thân của Mặt trời và Mặt trăng có thể cướp chúng khỏi tay chủ nhân là điều đương nhiên.

Cung cấp cho tôi sự hỗ trợ tối đa có thể mà không phải trả giá đắt cho việc biến mất.

Hoặc có lẽ cô ấy đã phải trả giá cho việc này nhưng cô ấy chưa nói nên tôi không thể biết được.

Luna không muốn tôi chết.

Quan sát.

Mẹ.

Tôi đã hành động như một đứa trẻ bướng bỉnh, cô nói.

Vốn bướng bỉnh, cô vẫn giúp đỡ bằng nhiều cách khác ngoài việc biến mất.

Nếu không biết trước tương lai, tôi đã làm như sắp chết và bảo mẹ tôi hãy rời đi, và cuối cùng Luna sẽ phải nhượng bộ trước sự bướng bỉnh của tôi.

Khi đó tôi sẽ chết, và Ellen cũng vậy.

Nếu tôi chỉ đứng yên thì Luna đã giải quyết được mọi chuyện, biến mất còn Ellen thì mất mẹ.

Tôi đã chọn tùy chọn thứ ba.

Không chấp nhận thỏa thuận.

Không nắm lấy bàn tay mà Luna đã phải trả giá bằng sự tồn tại của chính mình.

Tôi sẽ tìm ra cách.

Vì thế tôi bảo cô ấy lùi lại.

Kết quả là.

Luna không biến mất, nhưng hai Thánh tích khiến Ellen trở thành thực thể mạnh nhất thế giới đã biến mất.

Cuộc tấn công tuyệt đối của Hư Không Kiếm.

Sự phòng thủ tuyệt đối của Lapelt.

Cô đã mất cả hai.

Và tôi vẫn còn hai Thánh tích.

Nó hẳn đã nhận ra rằng hai Thánh tích đột nhiên biến mất không còn đáp lại ý muốn của nó nữa.

Người Anh hùng đã mất Thánh tích của mình.

Vì vậy, nó có thể đã nghĩ rằng bây giờ tôi có thể là một đối thủ xứng đáng.

Và Luna nói.

Cô ấy sẽ không giúp đỡ nữa.

Cái giá phải trả cho việc từ chối sự ưu ái của một hóa thân là rất lớn.

Cô ấy thực sự sẽ không giúp được nữa.

Nếu sau tất cả những chuyện này mà tôi vẫn thua thì thà chết còn hơn, chắc chắn cô ấy có ý đó.

Tấn công tuyệt đối.

Phòng thủ tuyệt đối.

Cả hai đều đã biến mất.

Đó không phải là một điều kiện bình đẳng.

Tôi vẫn còn hai Thánh tích.

Bây giờ, đúng hơn, các điều kiện đã có lợi cho tôi.

Nếu tôi vẫn thua.

Nếu tôi vẫn phải đối mặt với thất bại.

Đúng vậy.

Như Luna đã nói.

Tôi cũng có thể chết.

*Rầm!

Sấm rền vang xa, đâu đó xa xăm trên chiến trường.

*Whoooooosh!

Trong một vùng nước lớn hình thành từ cơn mưa lớn, thực thể đã mất Thánh tích nhìn tôi.

“Sự biến mất của Thánh tích nhất định có nghĩa là các vị Thần đã bỏ rơi bọn ta.”

“Nó có nghĩa là các vị Thần muốn người giành chiến thắng.”

"Chắc họ muốn cái chết của bọn ta bị lãng quên."

"Đúng nhỉ..."

“Vậy thì bọn ta sẽ chối bỏ các vị Thần.”

Nó không yêu cầu trả lại Thánh tích đã mất.

Thay vào đó, nó tuyên bố rằng nếu các vị Thần đã bỏ rơi thì nó sẽ không tìm kiếm tên của họ nữa.

Nó di chuyển chậm rãi.

*Swish!

Giữa đồng cỏ nát của một tòa nhà bị sập hoặc một số tàn tích không xác định được khác, có thứ gì đó ở đó.

Có thứ gì đó mọc ra từ góc đó và cô tóm lấy nó.

Đó là một thanh kiếm rỉ sét, chỉ còn lại một nửa lưỡi kiếm, gãy và cũ đến mức không thể biết nó thuộc về ai.

Đó là một thanh kiếm có chất lượng kém đến mức nó không thể tốt hơn được kể cả ở thời kỳ sơ khai.

Đó có thể là thanh kiếm của một người đã chiến đấu ở đây từ lâu, trong Thảm Hoạ Cổng đầu tiên ở Diane.

Lần đầu tiên, một biểu cảm xuất hiện trên khuôn mặt cô ấy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một nụ cười.

“Đúng hơn là... thế này chẳng phải tốt hơn sao?”

Ellen cười lớn, cầm thanh kiếm gãy.

“Nó không phải là một Thánh tích vĩ đại nào đó.”

“Đó là thanh kiếm của một người vô danh nào đó đã bị cuốn đi trong câu chuyện của người.”

"Một thứ vũ khí bị giẫm đạp và gãy của một kẻ vô danh."

"Đâm xuyên qua trái tim của người không phải thích hợp hơn sao?"

Một thanh kiếm hư vô, bị chà đạp và bị lãng quên.

Vô số thanh kiếm, giáo và cung như vậy sẽ bị vứt bỏ trên thế giới.

Mặc dù nó có thể không phải là vũ khí mạnh nhất để giết tôi,
đó là vũ khí có quyền làm như vậy.

Một vầng Hào Quang màu xám bắt đầu bao quanh thanh kiếm
gãy.

*Woosh!

Hào Quang màu xám đáng ngại bao bọc vũ khí bắt đầu phát ra
hình dạng gợi nhớ đến cái chết như làn khói.

Một vũ khí của hư vô.

Đúng hơn, thanh kiếm cổ xưa và mỏng manh này dường như sẽ
gãy chỉ bằng một cú chạm nhẹ.

Có thứ gì đó bên trong thanh kiếm đó.

Không phải ma thuật hay thần lực, mà là một thứ khác.

Đỉnh điểm của hận thù, giận dữ và tuyệt vọng.

Chắc chắn đó là sự oán giận.

“Hỡi, Ma Vương.”

"Liệu sự phẫn nộ của bọn ta có thể chạm đến trái tim của người không?"

"Bọn ta cũng tò mò."

Nó thực sự có thể được gọi là một vũ khí yếu?

Đúng hơn, là người yếu nhất thế giới,

nguy hiểm nhất và,

vũ khí đáng buồn nhất trong tất cả.

Thảm Hoạ Công, có vô số người đã chết, và vô số khoảnh khắc họ phải chiến đấu với quái vật chỉ bằng những thanh kiếm và giáo tầm thường.

Chắc hẳn số lượng vũ khí bị hỏng cũng nhiều như số người chết.

Những người bất lực đã phải chiến đấu với vũ khí bất lực trong bao nhiêu khoảnh khắc?

Có bao nhiêu người ngã xuống mà không có vũ khí trong tay?

Như thể tất cả những vũ khí đó được kết hợp và tinh chế, thanh kiếm oán giận tỏa ra một luồng khí nguy hiểm.

Khoảnh khắc thanh kiếm đó va chạm với Alsbringer.

*Kang!

“Ugh...!”

Tôi cảm thấy đau đớn không thể tả được.

Không phải từ xác thịt, mà từ linh hồn.

Đó chính xác là nỗi đau mà tôi cảm thấy khi những linh hồn báo thù cố gắng nuốt chửng tôi và xâm nhập vào linh hồn tôi.

Sự va chạm đơn thuần của những thanh kiếm đã mang lại nỗi đau tinh thần không thể chịu nổi và nỗi sợ hãi khiến tôi cảm giác như não mình sẽ bị xé nát.

Đổ mồ hôi lạnh, tôi rút lui, và cô ấy mỉm cười với tôi.

Nó không phải là một vũ khí như Hư Không Kiếm, một bước sai lầm đồng nghĩa với cái chết.

Tuy nhiên, sức mạnh kỳ lạ bên trong thanh kiếm đó đã gây ra một cơn đau ớn lạnh trong cơ thể tôi mà thậm chí không chạm vào tôi.

Đó chính là nỗi đau mà tôi cảm thấy khi linh hồn tôi gần như bị nuốt chửng.

Nỗi sợ hãi và đau đớn mà tôi không bao giờ muốn nhớ lại nữa.

Đó là những gì tôi cảm nhận được chỉ sau một đòn trao đổi bằng kiếm.

"Haa... ugh..."

Những vết thương vật lý có thể được phục hồi nhờ Thần lực của Tiamata.

Nhưng nỗi đau gây ra cho linh hồn đã tích lũy.

Nó không thể được chữa lành.

Nếu Hư Không Kiếm có thể giết tôi bất cứ lúc nào, thì vũ khí đó sẽ dần dần hạ gục tôi.

Không sắc bén bằng nhưng nó tấn công một phần khác của tôi.

Khi nó xâm nhập vào cơ thể tôi, tôi đã trải qua tình trạng bất tỉnh nhiều lần.

Mặc dù không mạnh bằng Hư Không Kiếm nhưng một khoảng trống lớn hiện ra khi tâm trí tôi dao động.

*Kwaang!

*Kkiaaak!

Thanh kiếm gãy không thể xuyên qua Hào Quang Giáp của tôi, nhưng tác động mạnh mẽ và âm thanh kinh hoàng mà nó phát ra đã xuyên qua não tôi, đe dọa xé nát linh hồn tôi.

*Jjeok!

“Ku...euk!”

Cơ thể của Ellen không chỉ là vũ khí mà bản thân nó còn là một công cụ gây chết người.

Ngay cả khi không có vũ khí, cô vẫn có thể xé xác quái vật bằng tay không.

Chẳng phải tình hình đã thực sự trở nên tồi tệ hơn, cho phép cô thực hiện các đòn tấn công cả về thể chất và tinh thần sao?

Chẳng phải việc đánh cắp các Thánh tích chỉ khiến cô tìm thấy một vũ khí thậm chí còn nguy hiểm hơn sao?

Lời bào chữa thật thảm hại.

Tương lai đã thay đổi.

Luna đã cố gắng hết sức có thể.

Điều quan trọng là mặc dù cô đã tìm được một vũ khí khác nhưng cô vẫn chưa tìm thấy một chiếc khiên nào khác.

Điều đó rất quan trọng.

“Hỡi ngọn lửa.”

*Kururung!

Với thần chú được truyền vào ý chí, một làn sóng lửa khổng lồ phun ra từ Ngọn Lửa Tuesday, gây ra một vụ nổ lớn dưới chân Ellen khi cô ấy lao về phía tôi.

*Kwakang!

Tuy nhiên, như thể cô ấy đã biết về ngọn lửa ngay cả trước khi chúng xuất hiện, Ellen né tránh và đồng thời lao vào tôi.

Vụ nổ hơi nước được tạo ra bởi nước bốc hơi nhằm mục đích cản trở tầm nhìn của cô, nhưng phản xạ tăng cường của cô vẫn không thay đổi.

Như thể cô ấy đã biết mà không cần nhìn, cô ấy lao qua làn hơi nước, nhắm thẳng vào tôi.

*Kakang!

“Euk...!”

Chỉ cần chặn thanh kiếm thôi, tâm trí tôi như bị xé nát.

Trong một khoảnh khắc.

Tinh thần kiên định của tôi bị gián đoạn.

Hào Quang bên trong Tiamata và Hào Quang Giáp bảo vệ cơ thể tôi dao động.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

“...!”

*Squeak!

Nhưng trong khoảng cách ngắn ngủi đó, thanh kiếm gãy đã đẩy ra Hào Quang bảo vệ và cắt vào nửa cổ của tôi.

May mắn thay, tinh thần dao động của tôi chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

*Bang!

Tôi cố gắng tạo khoảng cách bằng cách đá Ellen ra xa khi cô ấy cố gắng tung đòn kết liễu.

Tiamata chữa lành cái cổ đang chảy máu của tôi.

Nếu vết cắt sâu hơn nữa chắc tôi đã chết.

Không, có vẻ như vết cắt đủ sâu để cắt đứt động mạch.

Thanh kiếm đó đã phá vỡ ý chí của tôi. Dù chỉ trong chốc lát, tôi cũng trở nên bất lực.

Nếu không nhờ khóa huấn luyện đặc biệt ở Rizaira, tinh thần của tôi có lẽ đã tan nát ngay lần chạm trán đầu tiên với thanh kiếm đó.

Không, tôi thậm chí sẽ không đi xa đến mức này nếu bị nuốt chửng bởi những linh hồn báo thù đó.

Những đầu ngón tay của tôi run rẩy.

Nguy hiểm theo một cách khác với Hư Không Kiếm.

Thanh kiếm gãy đó đã tấn công trực tiếp vào tôi.

Trận chiến càng kéo dài, tâm trí tôi càng suy sụp.

Một khi tôi mất đi ý thức, mọi chuyện sẽ kết thúc.

*Kadeuk! Kang! Kaang!

Khi cuộc tấn công tiếp tục, tôi cảm thấy một cơn đau dường như xé nát tâm hồn tôi khắp toàn bộ cơ thể.

Vượt qua giới hạn vật lý của thanh kiếm gãy, nó làm chệch hướng và phản đòn mọi đòn tấn công của tôi.

“Heuk... Heu... Heu-eok...”

Sau hàng tá trao đổi, cuối cùng tôi cũng nhận ra.

Vấn đề không phải là Hư Không Kiếm.

Đó không phải là Áo Choàng Mặt Trời.

Nó thậm chí không phải là thanh kiếm gãy.

Chúng tôi đã đấu kiếm nhiều lần.

Trong nhiều ngày, nhiều tuần, nhiều tháng.

Có những lúc chúng tôi thức suốt đêm để chiến đấu.

Mặc dù cơ thể của Ellen bị điều khiển bởi những linh hồn báo thù nhưng cuối cùng tôi vẫn phải đối mặt với Ellen.

Cô ấy không có ý chí riêng nhưng cô ấy chiến đấu theo phong cách của Ellen.

Đó là vấn đề.

Cuộc chiến trong giấc mơ của tôi đã được tái hiện.

Tôi đã học kiếm thuật từ Ellen.

Vì vậy, Ellen không chỉ biết mọi thứ về tôi khi nói đến kiếm thuật mà cô ấy còn luôn dẫn trước tôi.

Cách chém.

Cách đâm.

Làm thế nào để đo khoảng cách và thu hẹp nó.

Cách sử dụng các góc.

Làm thế nào để sử dụng các kỹ thuật chung.

Cách sử dụng bước nhảy.

Làm thế nào để chống lại một đòn phản công.

Tôi đã học được tất cả những điều này từ Ellen.

Tất nhiên, Ellen, người đã dạy tôi tất cả những điều này, giỏi hơn tôi về mọi thứ rất nhiều.

Bây giờ, tôi phải chiến đấu với người đã dạy tôi mọi thứ.

Không vượt qua được sự phụ của mình, tôi phải chiến đấu chống lại cô ấy.

Mặc dù cô ấy cầm một thanh kiếm gãy.

Ngay cả với Thánh tích, tôi cũng không thể thắng được.

*Click!

Đột nhiên, Ellen lao tới và chém thẳng thanh kiếm của mình từ trên cao xuống.

Khi tôi cố gắng làm chệch hướng thanh kiếm vào lúc đó.

*Swoosh!

“Ugh...Ah!”

Tôi bị trúng đầu gối của cô ấy, thứ mà cô ấy giơ lên trong khi vẫn duy trì tốc độ như lúc lao tới, và tôi bị hất bay lên trời.

Tôi lăn lộn vài lần trên mặt đất trong khi cảm thấy đau đớn khi nội tạng bị nghiền nát.

Khi tôi tiếp đất và lăn vài lần trong vũng nước, tôi hầu như không thể đứng dậy được.

Cô ấy giả vờ chém xuống, kéo ánh nhìn của tôi lên trên, nhưng thực tế, cô ấy không hề dồn chút sức lực nào vào thanh kiếm.

Cô ấy đọc vị mọi thứ về tôi.

Cô ấy biết rất rõ điểm yếu của tôi.

Ellen, người đã dạy tôi mọi thứ, dù có muốn cũng không thể thua tôi được.

Ellen Artorius là kẻ thù không đội trời chung của tôi.

Nhờ học kiếm từ Ellen, tôi nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn. Tôi đã học được cách chiến đấu nên kỹ năng của tôi không còn thua kém ai nữa.

Tuy nhiên, vì điều này mà tôi đã trở thành người không bao giờ có thể đánh bại được Ellen.

Ngày xưa cũng vậy.

Tôi liên tục bị đánh, ngã và lăn.

Nhưng tôi không hề cảm thấy hoài niệm.

Tôi không chết nhờ Thần lực của Tiamata.

Đáng lẽ tôi phải chết vài lần rồi.

Tôi chỉ có thể hồi phục vì vết thương không đến mức nghiêm trọng.

Và bây giờ, một nỗi đau tinh thần không thể chịu nổi đang tích tụ.

Tầm nhìn của tôi mờ đi và tôi cảm thấy như mình sắp bất tỉnh.

Ngay cả việc truyền ma thuật khắp cơ thể tôi cũng ngày càng trở nên khó khăn.

Mặc dù đã đi xa đến mức này.

Không có Lament và Lapelt.

Tôi vẫn thua sao?

Tôi không thể thắng sau tất cả chuyện này sao?

Hay tôi chỉ yếu đuối thôi?

Sau đó như thế nào?

Lẽ ra tôi phải làm gì?

Tôi tưởng tôi đã tự mình làm được mọi việc.

Nỗi đau tích tụ trong tâm trí khiến tôi yếu đi.

Những suy nghĩ tiêu cực và tự hủy hoại nổi lên. Tôi biết rằng những suy nghĩ này bị ép buộc bởi lời thì thầm của những linh hồn báo thù.

Một sự thôi thúc muốn từ bỏ mọi thứ và buông bỏ dâng lên trong tôi.

Nếu không có thanh kiếm gãy.

Rồi sao?

Liệu nó có tốt hơn không?

Nếu cô ấy cầm một thanh kiếm thực sự bình thường thay vì thanh kiếm kỳ cục đó.

Không, nếu cô ấy không có vũ khí thì liệu có thay đổi được gì không?

Đó là cuộc chiến chống lại một người biết mọi thứ về tôi.

Bây giờ, tôi có cảm giác như mình sẽ thua ngay cả khi Ellen chiến đấu bằng tay không.

Không, nếu không có hình phạt từ món vũ khí gãy đó, tôi có cảm giác như mình sẽ bị đánh bại thậm chí còn áp đảo hơn.

Không có lý do gì để đối thủ của tôi phải chứng kiến suy nghĩ của một kẻ thua cuộc trôi dạt như vậy.

Nhẹ nhàng như thể đang nhảy lên, Ellen lao tới tôi.

Tôi giờ kiếm lên để chặn đòn tấn công của cô ấy, nhưng tôi đã biết ngay khi cầm kiếm.

Lần này tôi cũng không thể ngăn cản cô ấy được.

Tinh thần của tôi đã tan vỡ.

Sự chắc chắn của chiến thắng không thể đảm bảo chiến thắng.

Tuy nhiên.

Sự chắc chắn của sự thất bại.

Điều đó chắc chắn sẽ mang đến thất bại.

Giữa nỗi đau một lần nữa bao trùm tâm hồn tôi, khi Ellen đánh vào thanh kiếm uể oải giờ lên của tôi.

Cùng lúc tôi hoàn toàn bị tước vũ khí, Tiamata rời khỏi tay tôi.

*Splash!

Khoảnh khắc Ellen sà xuống tôi, nước trong vũng nước lan ra mọi hướng, tạo thành dòng nước phun mạnh.

Tôi sắp chết sao?

Tôi mất tay cầm thanh kiếm và Ellen lao vào tôi, đè tôi xuống bên dưới cô ấy.

Toàn thân tôi bị vướng vào và bị nghiền nát, không còn cơ hội trốn thoát.

Tôi biết mà.

Nó rất đơn giản.

Tôi đã rơi vào tình trạng này vài lần trước đây.

Trong khi lao tới và làm chệch hướng thanh kiếm của mình, cô ấy sẽ phóng toàn bộ cơ thể của mình về phía tôi, đè bẹp tôi bên dưới cô ấy.

Nhìn xuống tôi từ trên cao.

Hướng thanh kiếm của cô ấy vào cổ tôi.

Luôn luôn.

“Anh tiêu rồi.”

Đúng thế.

Luôn luôn.

Như thế này.

Cô ấy đã nói câu đó.

<Trans Note>

Cảnh cuối là trận đấu tập nào của cả hai đều kết thúc bằng cảnh Ellen bay tới -> đè Reinhardt xuống -> kề kiếm vào cổ anh -> và nói “anh tiêu rồi”.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading